

לא סיפור ילדים

חן שליטא // איורים: רות גוילי

ילד אחד הואשם על ידי משפחתו שהרג את אחותו
התינוקת, נער אחר השתתף באונס קבוצתי,
שניים ניסו להתאבד ואושפזו במחלקות סגורות.
במקום לדבר ביקשו מהם להתחיל לכתוב
על זה. יצאו עשרה סיפורים, שנכנסים כמו אגרוף
לבטן. הנה חמישה מהם

אחותי

הסיפור של ר', שנחשד שהרג את אחותו

"באותו יום חורתי מוקדם מהרגיל מבית הספר. זרקתי את הילקוט בכניסה וניסיתי לקצר כמה שאפשר את הדרך מהדלת למקלחת. אמא עמדה במטבח עם הגב אליי ואמרה משהו, שלא הצלחתי לשמוע. נעלתי את עצמי במקלחת. הסרתי את הכובע והבטתי במראה. העין נראתה לא טוב ובקושי יכלה להיפתח. ניקיתי את האף. זה שרף, אבל כיווצתי חזק את הלשון כדי שלא אפלוט צעקה מיותרת. עם החרף שלייר השפה לא ממש ידעתי מה לעשות, הוא נראה די עמוק.

כשיצאתי מהמקלחת שוב שמעתי אותה שואלת משהו בטון חזק יותר. לא הייתי בטוח אם היא חוזרת על אותה שאלה או שואלת משהו חדש. פחדתי שהיא תראה את הפנים שלי, ופחדתי עוד יותר שלא ארע מה להגיד לה, אז נכנסתי לחדר שלי, סגרתי את הדלת וסובבתי את המסמר העקום שתקעתי שם לפני שבוע וחצי.

התפשטתי והחלפתי לפיג'מה. הדלקתי את המחשב ושיחקתי שלושה משחקים רצופים של דום. הפסדתי. אחרי כך שיחקתי ארבעה משחקים X'מן, ואחרי זה כבר רציתי לאכול. חבשתי שוב את כובע המצחייה ופתחתי את הדלת. היה שקט בבית. חיממתי פיצה מהפריזר, וכבר עמדתי לצאת בחזרה עם הצלחת, כשפתאום שמעתי אותה בוכה. היא פלטה איזו יבבה קטנה, ערינה כזאת, להורי'ע שהיא מתעוררת. הנחתי את הצלחת על השולחן והתקרבתי לעגלה. היא פקחה עיניים עגולות, הביטה בי לרגע והתחילה לבכות.

"אמא", "אמא", קראתי. הרמתי אותה מהעגלה, הנחתי את הראש שלה על הכתף שלי והרגשתי איך הוא מחמם אותי בחום נעים ורך. היא הפסיקה לכמה רגעים לבכות, והעיניים הגדולות שלה הביטו בענייני תחילה בפניי, ואחר כך בחדר סביבי במבט המתבונן הזה שיש לתינוקות.

"אמא", "אמא" חורתי שוב ובקול רם יותר, עובר בין

<<<

